

Trecutul care luminează viitorul

Vineri, 10 februarie 2006

Donald K. Short

După aproape un secol, adevărul despre sesiunea Conferinței Generale din 1888 continuă să ne ocolească și este în mare măsură necunoscut în biserica noastră, iar acolo unde este cunoscut, este o „piatră de poticnire.” Este o situație derutantă. În timpul acestor o sută de ani de confruntare, mulți membri au devenit dezorientați și confuzi. Atracțiile lumii devin mai mari în timp ce speranța revenirii iminente a lui Hristos este tot mai vagă. Caracteristicile distinctive ale adventismului s-au șters. Adevărul soliei care ne-a fost încredințată nu a fost pus în practică pentru ca să vindece problema teribilă a păcatului. Este un lucru trist că noi, ca popor, avem doar o slabă idee despre chemarea noastră înaltă și despre ceea ce trebuie să realizeze ispășirea finală. Mulți se află în biserică doar ca pasageri într-un autobuz, sperând să se termine curând călătoria și să ajungă la destinație. Ei nu-și dau seama că autobuzul face un ocol prelungit.

Acest ocol a început cu o sută de ani în urmă. A venit timpul ca biserica mondială să cunoască adevărul despre această călătorie prelungită, despre această istorie a pribegiei. Numai astfel vom putea fi aduși la mărturisirea umilă și pocăința cerute de Martorul Credincios în timpul sfârșitului.

Mulți vor întreba: “Cum este posibil ca un eveniment petrecut în biserica noastră cu multe decenii în urmă să ne afecteze acum? Să lăsăm generația aceea să se odihnească în pace. Datoria noastră este să terminăm lucrarea.”

Totuși, semnificația acelei sesiuni din 1888 ocupă în continuare un loc considerabil în conștiința noastră și ne urmărește până în ziua de azi. La Consiliul Anual din 1988, din America de Sud, s-a votat organizarea comemorării unui centenar Minneapolis, în noiembrie 1988. O propunere unică, într-adevăr. De când a fost organizată biserica pentru prima dată, au avut loc peste 50 de sesiuni ale Conferinței Generale, însă aici avem una deosebită de toate celelalte. La această sesiune Domnul a trimis “o foarte prețioasă solie” poporului Său, solie ce reprezenta “începutul” soluției pentru încropeala laodiceană, și conținea cheia pentru pregătirea unui popor pentru luarea la cer.

Orice adventist știe că lucrarea nu s-a terminat încă. Ceea ce nu se știe este că nu se poate termina până când adevărul despre trecutul nostru nu este cunoscut, indiferent cât de teribile sunt implicațiile. Noi stăm pasivi în timp ce lumea este înghițită de agitație, crimă,

sărăcie, boală și orice fel de degradare pe care mintea omenească o poate inventa. Dar toate acestea se compară numai într-o mică măsură cu problemele pe care le întâmpină biserica noastră acum. Cu adevărat, Israelul modern este la răscruce.

Însăși existența bisericii rămășiței depinde de mărturia scrisă. Fără “istoria” găsită în Biblie, denomi-națiunea Adventistă de Ziua a Șaptea nu ar avea motiv să existe. Această mărturie definește adevărul neprihănirii și moartea inerentă în păcat; ilustrează un plan divin în vederea unirii dintre Dumnezeu și om, dintre om și Dumnezeu. Adevărul care va strânge de pe tot pământul un popor deosebit, ajuns la maturitate spirituală, este credința că această unire poate fi realizată acum și pentru veșnicie.

Cartea este o relatare a vieților oamenilor. Este o relatare care susține că a fost “inspirată de Dumnezeu,” deși este înțesată cu toate nuanțele de infracțiuni omenești și păcat. Raportul are o finalitate irevocabilă extrem de serioasă. Este imposibil să se anuleze sau să se schimbe în vreun fel faptele din care este alcătuită acea istorie – nici chiar Dumnezeu, care este suveran, nu poate face acest lucru. Aceasta ne permite să acceptăm istoria exact așa cum este. Domnul a considerat potrivit să folosească această mărturie și să întemeieze cazul Său pe această relatare a rebeliunii și vrăjmășiei față de Sine. Indiferent cât de rușinos este acel trecut, noi primim acest Cuvânt ca fiind Cuvântul adevărului Său, care trebuie să câștige în cele din urmă biruința asupra păcatului.

Advențiștii de ziua a șaptea pretind a fi păzitorii acestui adevăr și posesorii soluției la problema păcatului. De mai bine de un secol pretindem acest lucru. Însă ne-am mulțumit să ignorăm sau să neglijăm propria noastră istorie. Nu mai putem continua așa, și în același timp să mărturisim că suntem credincioși adevărului, sau să nesocotim și să ignorăm mărturia Cuvântului Său și să rămânem uniți cu Domnul. Când istoria noastră va fi cunoscută, înțeleasă și acceptată exact așa cum este, va împlini cu exactitate ceea ce această generație este chemată să realizeze. De asemenea, va face cunoscut viitorul.